

HỘI THỨ NĂM

Chìm công

(Khổng tước)

Ngựa không làm người bị thương, xe không hề bị đổ.
Người khách lạ trông rất bình thường này trong nháy mắt đã mất hút vào giữa đám đông giống như một cái bọt biển tan trong biển lớn vậy, tuyệt đối không khiến người khác phải chú ý tới.

Phó Hồng Tuyết từ từ ngẩng đầu lên, Minh Nguyệt Tâm đang nhìn hần mỉm cười, cái cười trông rất lạ, và cũng rất ngọt.

Nhưng đột nhiên hần giống như bị quất cho một roi, thành linh xoay người lại chui vội vào trong thùng xe.

Minh Nguyệt Tâm không những cảm thấy được nỗi kinh sợ và sự đau khổ của hần thậm chí còn cảm thấy được nỗi bi thương không sao có thể tả xiết ẩn kín trong tận sâu nội tâm hần.

Những chuyện cũ vốn đã như nước trôi đi, người vốn đã tiêu tan như làn khói nhẹ giờ đây tại sao lại hiện về trước mắt hần?

Nàng không cầm lòng được bất giác đưa tay lên khẽ sờ mặt mình.

Cái mặt nạ Bồ Tát bằng đất đã rơi xuống khi thùng xe bị lật, nàng lại để hần nhìn thấy khuôn mặt của nàng.

Nàng đột nhiên cảm thấy có một chút gì đó hận bản thân. Nàng hận bản thân tại sao lại giống với người con gái ấy thế.

Nàng càng hận người con gái đó tại sao lại gây cho người khác nỗi khổ đau bi thương hần sâu như thế.

Giữa người và người, tại sao phải gây tổn thương cho nhau? Dường như con người yêu càng sâu, tổn thương gây cho nhau càng nặng.

Đầu ngón tay của nàng sờ nhẹ lên mắt mới phát hiện ra mắt mình đã ướt rồi.

Là vì ai?

Là vì sự ngu muội của nhân loại? Hay là vì con người xa lạ cô độc kia?

Nàng lặng lẽ lau khô đôi mắt, nhẹ bước vào thùng xe, trên mặt lại đeo cái mặt nạ lúc nào cũng toét miệng cười đó. Trong lòng nàng, nàng chỉ hy vọng bản thân cũng có thể như ông Phật béo không ưu tư sâu muộn kia, có thể quên đi tất cả bi thương và thống khổ trên thế gian, cho dù chỉ là trong khoảnh khắc.

Chỉ tiếc con người không phải là thần tiên.

Dù cho có là thần tiên đi chăng nữa chỉ sợ cũng khó tránh khỏi có những nỗi đau của riêng mình. Khuôn mặt tươi cười của bọn họ chẳng qua chỉ là cố ý lộ ra ngoài, để cho nhân thế coi mà thôi.

Nàng lại tự an ủi bản thân như thế.

Khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết vẫn đang co giật. Minh Nguyệt Tâm cố gắng đè nén nỗi đau trong lòng xuống rồi hỏi: “Người vừa nãy ngài đương nhiên cũng đã thấy qua?”

Hắn đương nhiên thấy qua.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng ngài lại không hề chú ý đến hắn, bởi vì hắn thực sự quá bình thường...”

Bình thường đến nỗi giống như là một cái bọt biển giữa biển lớn, một hạt đậu trong đồng lương, bất kì ai cũng đều không chú ý đến hắn.

Nhưng đợi đến khi nước biển tràn vào cổ họng, thì người ta mới phát hiện ra rằng cái bọt biển ấy đã biến thành một ngón tay màu đen, từ cổ họng sẽ đâm suốt vào tim gan.

Minh Nguyệt Tâm thở dài, nói tiếp: “Vì thế tôi đã luôn cho rằng loại người này là đáng sợ nhất, nếu như vừa rồi hắn không tự mình để lộ tung tích, có lẽ cho đến giờ này ngài vẫn không chú ý đến hắn.”

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Nhưng vừa rồi sao hắn lại phải cố ý để lộ ra tung tích?

Minh Nguyệt Tâm nói: “Bởi vì hắn muốn do thám tung tích của chúng ta.”

Ngón Cái nhất định đã sớm phát hiện ra trong cỗ xe ngựa đối diện có người đang nhòm sang, vì thế cố ý làm ướt gấu quần của tên kia, và chính ngay trong lúc cười làm hòa lau lau gấu quần hắn đã thông báo cho tên kia.

Còn tên kia, hắn cố ý ngã dưới móng ngựa chỉ bởi vì hắn biết chỉ có làm như thế, người trong thùng xe mới lộ diện.

Minh Nguyệt Tâm cười khổ sở nói: “Hiện tại chúng ta vẫn chưa biết được lai lịch của hắn nhưng hắn đã thấy chúng ta, chắc không đây một giờ hắn sẽ điều tra ra Yến Nam Phi đang ở chỗ nào.”

Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi: “Bàn Tay Đen và Yến Nam Phi có thù à?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Không có, bọn chúng trước giờ không vì thù hận cá nhân mà giết người.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Bọn chúng chỉ vì cái gì mà giết người?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Mệnh lệnh.”

Chỉ cần mệnh lệnh vừa truyền tới, bọn chúng lập tức giết người, bất kể là ai cũng giết!

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Bọn chúng cũng nghe mệnh lệnh của người à?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Chỉ nghe của một người.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Ai?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Công tử Vũ.”

Tay Phó Hồng Tuyết siết chặt.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Dựa vào Bàn Tay Đen năm người bọn chúng, vẫn chưa thể thành lập nên lực lượng của tổ chức này.”

Trong tổ chức này, hình như đã chiêu mộ toàn bộ tất cả thích khách và hung thủ sát nhân trong giang hồ. Ngũ Hành Song Sát và Quỷ Ngoại Bà đương nhiên cũng thuộc tổ chức này.

Bọn người này bản lĩnh đã cao lại còn đều là những cự phú, thu thập được chúng vào trong một tổ chức quả chẳng dễ chút nào.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Trên trời dưới đất hiện chỉ có một người có khả năng này.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Công tử Vũ?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Chỉ có hắn.”

Phó Hồng Tuyết nhìn chăm chú cánh tay cầm đao, con người hắn đã bắt đầu thu lại.

Minh Nguyệt Tâm cũng im lặng, qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi nói: “Dĩ sát chỉ sát, vừa rồi ngài đáng lẽ nên giết tên đó.”

Phó Hồng Tuyết cười nhạt.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Tôi biết ngài trước giờ không dễ gì xuất đao, nhưng hắn đã đáng để ngài xuất đao.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Cô cho rằng hắn chính là Ngón Vô Danh?”

Minh Nguyệt Tâm khẽ gật đầu, nói: “Tôi thậm chí còn nghi ngờ hắn chính là Khổng Tước.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Khổng Tước?”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Khổng Tước là một loại chim, loại chim rất đẹp, đặc biệt là lông vũ của nó...”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Nhưng Khổng Tước mà cô nói lại không phải là chim?”

Minh Nguyệt Tâm thừa nhận: “Tôi nói tới không phải là chim, là người, là một người rất đáng sợ.”

Con người của nàng cũng đang thu lại rồi chậm chậm nói tiếp: “Tôi thậm chí còn cho rằng hắn chính là kẻ đáng sợ nhất trong thiên hạ.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Tại sao?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Bởi vì hắn có Khổng Tước Linh!”

Khổng Tước Linh!

Khi nàng nói đến ba chữ này, ánh mắt bỗng sáng lên lộ ra vẻ kính nể và sợ hãi.

Sắc mặt của Phó Hồng Tuyết lại cũng đã biến đổi.

Khổng Tước có lông vũ như linh dương có sừng, không những quý giá mà còn rất đẹp.

Nhưng Khổng Tước Linh mà bọn họ nó tới không phải là lông vũ của con Khổng Tước mà là một loại ám khí!

Một loại ám khí thần bí nhưng rất đẹp.

Một loại ám khí đáng sợ.

Chẳng ai có thể hình dung được vẻ đẹp của nó, cũng chẳng có ai có thể thoát khỏi nó, chống lại nó!

Trong chớp mắt khi ám khí phóng ra, nét rực rỡ và vẻ đẹp thần bí đó không những khiến người ta hoàn toàn mê muội thậm chí còn có thể khiến người ta quên cả sự đáng sợ của cái chết! Nghe đồn, tất cả những người chết bởi loại ám khí này trên mặt đều mang một nụ cười bí hiểm kì lạ.

Vì thế có rất nhiều người cho rằng bọn họ cam tâm tình nguyện chết bởi loại ám khí này, cũng giống như một vài người biết rõ là tầm xuân có gai, nhưng lại vẫn muốn hái xuống.

Bởi cái vẻ đẹp rực rỡ này, trừ phi không phải là người mới có thể kháng cự lại!

“Ngài đương nhiên cũng biết Khổng Tước Linh.”

“Ta biết.”

“Nhưng ngài lại không hề biết, Khổng Tước Linh đã không còn tại Khổng Tước sơn trang.”

Phó Hồng Tuyết luôn là một người rất khó thay đổi giọng nói và nét mặt, nhưng khi nghe câu này, trên khuôn mặt hần lại hiện rõ lên một nét kinh hãi.

Hần không những biết Khổng Tước Linh mà còn đã từng đến qua Khổng Tước sơn trang.

Cảm giác của hần lúc đó, dường như giống như một vị thánh đến một nơi thánh địa

Lúc đó đang là đầu thu, một đêm đầu thu.

Từ trước đến giờ hần chưa thấy qua một vẻ đẹp lạ thường như thế, một nơi trang nghiêm như thế. Trong ánh đêm mà nhìn nét đẹp của Khổng Tước sơn trang dường như giống với một điện đường trong thần thoại.

“Trong đây tổng cộng có chín tầng cửa, đại bộ phận là được xây dựng ba trăm ba mươi năm về trước, dù trải qua rất nhiều thời đại nhưng xem ra nó vẫn giữ được quy mô ngày ấy.”

Người đón tiếp hần là Thu Thủy Thanh tiểu đệ của trang chủ Khổng Tước sơn trang.

Thu Thủy Thanh là một người nói chuyện rất bảo thủ.

Thực tế để giữ được gần như nguyên vẹn cái quy mô vốn có quả thật là một điều vô cùng kỳ diệu.

“Đây đích thực là một kì tích, trải qua bao lần chiến loạn khói lửa, nơi này lại vẫn bình an vô sự.”

Trước tấm bình phong của hậu viện, treo mười ba lồng đèn màu.

ánh đèn rực rỡ, chiếu lên một bức đồ họa lớn - hình mười người đàn ông vạm vỡ mặt mày hung tợn, mỗi người cầm một loại vũ khí không giống nhau, nhưng trong ánh mắt lại chứa đầy sự kinh hoàng và sợ hãi. Bởi vì bên trong ống sáo vàng nơi tay một thư sinh trắng trẻo phát ra ánh hào quang tựa như cầu vồng.

ánh hào quang đó so với cầu vồng có khi còn đẹp và rực rỡ hơn.

“Đây đã là chuyện của nhiều năm trước, lúc đó ba mươi sáu sát tinh trên giới hắc đạo, vì muốn hủy hoại nơi đây đã liên minh lại hợp lực tấn công. Ba mươi sáu người bọn họ khi liên thủ lại nghe nói đã từng vô địch trong thiên hạ.”

Nhưng ba mươi sáu người này chẳng còn một ai có thể sống để quay về.

“Từ sau chuyện đấy cho đến nay, trong giang hồ chẳng còn ai dám xâm phạm đến Khổng Tước sơn trang, Khổng Tước Linh ba chữ này, cũng từ đó được truyền khắp trong thiên hạ!”

Cho đến thời khắc này, câu nói lúc đó của Thu Thủy Thanh, dường như vẫn còn văng vẳng bên tai hắn.

Hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng Khổng Tước Linh đã không còn ở Khổng Tước sơn trang nữa.

“Đây chính là một bí mật.” Minh Nguyệt Tâm nói: “Trong giang hồ từ trước đến nay chưa có ai biết đến bí mật này.”

Khổng Tước Linh đã bị chủ nhân đời thứ mười ba của Thu gia đánh mất trên đỉnh Thái Sơn!

“Bí mật này cho đến nay dần dần mới có người biết, bởi vì Khổng Tước Linh bỗng nhiên lại xuất hiện trong giang hồ.”

Chỉ xuất hiện có hai lần, chỉ giết có hai người!

Người bị giết đương nhiên là cao thủ nổi danh một thời, nhưng người giết họ lại không phải là đệ tử của Khổng Tước sơn trang.

“Chỉ cần Khổng Tước Linh còn tồn tại một ngày, trong giang hồ sẽ không có ai dám xâm phạm đến Khổng Tước sơn trang nếu không thì nơi này hẳn đã bị hủy diệt.”

“Khổng Tước sơn trang danh tiếng ba trăm năm, cơ ngơi tám mươi dặm, năm trăm nhân mạng, tất cả kì thực đều xây dựng trên một cái Khổng Tước Linh nhỏ bé!”

Nhưng hiện nay Khổng Tước Linh lại đã rơi vào tay một người lạ không rõ lai lịch!

Phó Hồng Tuyết nhin không nổi hỏi: “Người này chính là Khổng Tước?”

“Phải!”

Linh dương bị săn bắt chỉ vì linh dương có sừng, phần mộ bị đào bới chỉ vì trong mộ có vàng bạc châu báu.

Một tên yếu đuối khờ khạo thường là dễ dàng tránh được tai họa sát thân, một cô gái trinh xấu xí thường dễ dàng giữ được trinh tiết.

Vì thế cũng chỉ có những người bình thường nhất, vô danh nhất mới có thể giữ được loại vũ khí như Khổng Tước Linh!

“Khổng Tước” biết rõ đạo lý này.

Kì thực hẳn vốn không phải là loại người này, hẳn vốn cũng giống đại đa số những kẻ khác ham muốn tài phú và danh vọng.

Kể từ lúc hẳn, trong một đêm hè oi bức, nhìn thấy người con gái mà hẳn chung tình nhất thờ hờn hển khi bị một tên nhà giàu đè ngửa ra trên bãi cỏ sầm sỡ, hẳn đã hạ quyết tâm phải đạt được tài phú và danh vọng mà người khác có nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Nhưng những thứ mà hẳn đạt được so với những thứ trong mơ tưởng của hẳn thì hẳn đến nằm mơ cũng không nghĩ tới được - cái mà hẳn có được là Khổng Tước Linh!

Vì thế mà những quyết tâm của hẳn cũng đã thay đổi, bởi vì hẳn là một người thông minh, hẳn không muốn giống như con linh dương bị săn bắt!

Hắn muốn giết người!

Mỗi lúc nghĩ đến cái đêm hè oi bức ấy, nhớ lại hình ảnh cô gái thờ hờn hển mồ hôi chảy ròng ròng, hẳn lại muốn giết người.

Hôm nay hẳn không hề giết người!

Hắn không phải không muốn, mà là không dám!

Đối diện với cái người có khuôn mặt trắng nhợt, ánh mắt lạnh lùng ấy trong lòng hẳn bỗng nhiên cảm thấy có chút sợ hãi.

Kể từ sau khi hẳn có Khổng Tước Linh, đây là lần đầu tiên trong lòng hẳn thấy sợ một người.

Tất cả nỗi sợ của hẳn, không phải là sợ thanh đao đen sì kia, mà chính là sợ cái người cầm thanh đao ấy, tuy người này chẳng qua chỉ lặng lẽ đứng đó. Nhưng, so với một thanh đao được rút ra khỏi vỏ thì ánh mắt của người đó vẫn sắc bén hơn nhiều.

Khi nhìn thấy ánh mắt ấy tim hẳn tự dưng bắt đầu đập loạn xạ, cho đến lúc hẳn quay về phòng của mình rồi mà tim hẳn vẫn còn đập rất mạnh.

Tim hẳn đập mạnh không chỉ vì lo lắng sợ hãi.

Hắn còn thấy hưng phấn!

Bởi vì hẳn thực sự muốn thử. Thử xem Khổng Tước Linh có hay không có khả năng giết được người này.

Nhưng mà hẳn lại hoàn toàn chẳng có dũng khí đấy!

Một gian phòng rất đơn sơ, chỉ có một cái giường đơn, một cái bàn, một cái ghế.

Hắn vừa bước vào liền nằm phịch xuống giường, phản giường vừa lạnh vừa cứng nhưng cũng không thể làm long hẳn nguội bốt xuống được. Hắn bỗng nhiên phát hiện trong đũng quần mình có một thứ gì đó đang dựng đứng lên.

Hắn thực sự là rất hưng phấn bởi vì hẳn lại muốn giết người, lại nghĩ tới cái đêm hè oi bức kia...

Ham muốn giết người lại làm trở dậy sự hưng tợn trong tính cách hẳn, giờ thì đến bản thân hẳn cũng cảm thấy rất không thể tự chủ.

Điều khó chịu nhất là một khi cảm giác đó đã trở dậy rồi thì không có cách nào kìm nén!

Hắn không có đàn bà.

Hắn từ trước giờ không tin bất kỳ một người đàn bà nào, tuyệt không để bất kỳ một người đàn bà nào tiếp cận hắn, cách duy nhất để hắn giải quyết chuyện này, chính là giết người.

Đáng tiếc bây giờ người mà hắn rất muốn giết lại là người mà hắn không dám đi giết.

Một buổi chiều mùa xuân đột nhiên lại biến thành một đêm hè oi bức. Hắn từ từ duỗi cánh tay đang toát mồ hôi ra - bây giờ hắn chỉ có thể dùng tay để giải quyết - sau đó hắn liền đứng dựa ngay bên giường và không ngừng nôn mửa!

Hắn nôn chảy cả nước mắt!

Hoàng hôn. Thực ra mới gần hoàng hôn thôi chứ vẫn chưa phải là hoàng hôn.

Một người khề khàng đẩy cửa ra nhẹ nhàng đi vào. Đáng người hắn tuy béo phì và vụng về nhưng hành động lại nhanh nhẹn như một con mèo.

Khổng Tước vẫn không cử động, nằm nguyên trên giường lạnh lùng nhìn người này. Hắn thực vốn đã chẳng thích tên béo ngu xuẩn này, bây giờ trong lòng càng sinh ra một sự căm ghét không nói thành lời.

Tên này chẳng qua chỉ là một thái giám, một thứ đồ bỏ, một con heo!

Nhưng con heo này lại chẳng hề bị tình dục hành hạ, mãi mãi cũng sẽ không nếm qua nỗi khổ bị giày vò vì tình dục.

Nhìn cái mặt béo béo cười đầy tự dung hắn nhin không nổi muốn đâm vào mũi tên đó một cái!

Nhưng hắn đã cố nhịn.

Bởi vì tên đó là đồng bọn của hắn, là Ngón Cái của hắn.

Ngón Cái vẫn đang cười, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường. Y cười nói: “Ta biết ngươi nhất định có cách khiến bọn chúng chui ra, việc ngươi làm trước giờ chưa hề thất bại qua.”

Khổng Tước đứng đứng đáp: “Ngươi thấy bọn chúng rồi chứ?”

Ngón Cái gật gật đầu nói: “Nữ là Minh Nguyệt Tâm, nam là Phó Hồng Tuyết!”

Phó Hồng Tuyết!

Tay Khổng Tước siết chặt lại.

Hắn đã nghe qua cái tên này, cũng biết người này, càng biết thanh đao trong tay người này!

Đao sắc thiên hạ vô song!

Ngón Cái nói: “Yến Nam Phi vẫn còn có thể sống đến giờ, chính là vì Phó Hồng Tuyết, vì thế...”

Khổng Tước đột nhiên bật người dậy, nói: “Vì thế muốn giết Yến Nam Phi trước tiên phải giết Phó Hồng Tuyết!”

Mặt của hắn vì hưng phấn mà ửng đỏ, đến đôi mắt cũng đã đỏ ngầu.

Ngón Cái kinh hãi nhìn hắn, trước giờ chưa có ai thấy hắn hưng phấn và kích động như vậy.

Một Khổng Tước bình tĩnh, một Khổng Tước bình thường, một Khổng Tước vô danh, một Khổng Tước giết người.

Ngón cái thăm dò hỏi: “Người rất muốn giết Phó Hồng Tuyết?”

Khổng Tước cười, nhạt nhẽo đáp: “Ta luôn thích giết người, Phó Hồng Tuyết cũng là người.”

Ngón Cái nói: “Nhưng hắn chẳng phải là một người bình thường, muốn giết hắn không phải là chuyện dễ.”

Khổng Tước nói: “Ta biết, vì thế ta không hề nghĩ là tự mình động thủ.”

Ngón Cái hỏi: “Người không làm, còn có ai dám làm?”

Khổng Tước lại cười cười, nói: “Ta không làm chỉ vì ta không phải là người nổi danh, cũng không muốn nổi danh.”

Ngón Cái cũng cười, híp mắt lại cười: “Ta nghĩ kêu Đỗ Lôi nạp mạng trước, người ở đằng sau kiếm lợi nhé?”

Khổng Tước nhớn nhớn nói: “Mặc xác bọn chúng là ai chết trong tay kẻ nào, ít ra ta cũng không thấy khó chịu đâu.”

oOo

Minh Nguyệt Tâm rất khó chịu, khó chịu như một con ốc sên trốn trong vỏ rất lâu mà không được chui ra sưởi ánh nắng trời.

Chiếc mặt nạ trên mặt được nàng mua lúc đi hội chùa năm ngoái, tuy được làm rất tinh xảo nhưng đeo lâu quá thì trên mặt vẫn sẽ phát ngứa.

Trên mặt một khi đã ngứa thì toàn thân trên dưới đều cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng nàng lại không hề muốn gỡ cái mặt nạ xuống, lúc này nàng hình như cũng rất sợ để Phó Hồng Tuyết nhìn thấy khuôn mặt của mình.

Đây là một cảm giác rất tế nhị, chẳng những đến bản thân nàng cũng không phân biệt rõ được mà thậm chí đến nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Khi hai người bước vào thì nắng chiều đang chiếu lên những đóa tâm xuân trước cửa sổ, tâm xuân sau cơn mưa, ánh sắc càng tươi thắm.

Nhưng sắc mặt Yến Nam Phi lại trắng bệch như tờ giấy.

“Yến công tử đã tỉnh chưa?”

“Chưa ạ” người túc trực bên cạnh Yến Nam Phi, vẫn là tiểu cô nương có đôi mắt to đó.

“Cô cho công tử uống thuốc chưa?”

“Cũng chưa ạ.” tiểu cô nương chum miệng lại, nén cười: “Không có lời căn dặn của cô nương, tôi đến đặng cũng không dám đặng vào công tử.”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” tiểu cô nương cuối cùng không nhịn nổi liền bật cười ra: “Bởi vì tôi sợ cô nương ghen!”

Minh Nguyệt Tâm hẳn học lờm nàng ta một cái, quay người lại hỏi Phó Hồng Tuyết: “Bây giờ có phải đến lúc nên uống thuốc rồi không?”

Phó Hồng Tuyết quay mặt ra cửa sổ, khẽ gật gật đầu.

Nàng chiều ngáp tràn song cửa.

Giấy dán bên cửa sổ là mới dán, sơn trên khung cửa cũng là mới sơn, chúng sáng giống như một tấm gương soi.

Hai cánh cửa sổ đang mở chênh chếch, phía dưới của khung cửa gỗ phản chiếu một đóa tâm xuân, phía trên của khung cửa gỗ lại phản chiếu hình ảnh đảo ngược trong căn phòng - có hình ảnh của tiểu cô nương kia, cũng có cả Minh Nguyệt Tâm.

Minh Nguyệt Tâm đang đứng ở đầu giường, trong tay đang cầm lọ thuốc giải nhỏ, nàng dốc ra một viên thuốc giải rồi dùng nước ấm hòa tan ra.

Nàng nhất cử nhất động đều rất cẩn thận, giống như sợ rằng thuốc trong cái thìa mà bắn ra một chút thì hiệu lực của thuốc sẽ giảm đi.

Nhưng nàng không hề cho Yến Nam Phi uống thìa thuốc đó!

Phó Hồng Tuyết vẫn đang quay lưng lại hai cô gái, nàng khẽ liếc nhìn hẩn một cái rồi đột nhiên đổ toàn bộ thìa thuốc đó vào ống tay áo của tiểu cô nương kia, sau đó mới đỡ Yến Nam Phi dậy, đưa cái thìa không lên miệng hẩn.

Vậy là ý gì?

Nàng tìm đến Phó Hồng Tuyết lý do vốn là để cứu Yến Nam Phi nhưng một cái thìa trống không thì lại chẳng thể cứu được bất kì ai.

Phó Hồng Tuyết vẫn lặng lẽ đứng đó.

Hẩn tuy là không quay đầu lại nhưng khung cửa sổ trước mặt lại sáng như một tấm gương, mỗi nhất cử nhất động của nàng, hẩn chắc chắn đều thấy rất rõ.

Nhưng hẩn đến một chút phản ứng cũng không có.

Minh Nguyệt Tâm lại khẽ liếc hẩn một cái rồi mới từ từ đặt Yến Nam Phi xuống thì thầm nói: “Uống xong chỗ thuốc này yên tĩnh ngủ một giấc, tôi nghĩ sáng sớm ngày mai chàng chắc sẽ tỉnh lại.”

Kì thực trong lòng nàng đương nhiên biết hẩn sẽ chẳng thể tỉnh lại.

Nàng tuy là đang thờ dài, nhưng đôi mắt sáng trong như trăng sáng kia lộ ra một nét cười rất gian.

Chính trong lúc đó ngoài cửa đột nhiên có người nói: “Phó đại hiệp có thư.”

Bì thư và giấy thư đều cùng là loại, có thể ở ngoài chợ phải mua với giá cao nhất!

Thư viết rất ngắn gọn, chữ viết rất chỉnh tề: “Chiều mai, Nghê gia phế viên, ngoài đình sáu góc, mang đao của người tới! Một người, một đao!”

Phó Hồng Tuyết dường như không cần nhìn chữ ký bên dưới đã biết ngay phong thư này nhất định là của Đỗ Lôi viết.

Hắn có thể nhìn ra Đỗ Lôi tuy là rất có quy tắc nhưng lại là người thích khoe khoang xa xỉ.

Hắn không nhìn lầm.

Minh Nguyệt Tâm thở ra một hơi dài, nói: “Tôi biết Đỗ Lôi nhất định sẽ tìm ra ngài, nhưng không ngờ hắn lại tìm đến nhanh như vậy!”

Phó Hồng dùng bàn tay không cầm đao, gấp cẩn thận phong thư xong rồi mới hỏi: “Nghê gia phế viên ở đâu?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “ở ngay đối diện.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Rất tốt.”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Rất tốt?”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng đáp: “Ta là một người tàn phế, ta không thích trước khi quyết đấu phải đi quá xa!”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Ngài định đi ư?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Đương nhiên.”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Một mình đi?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Một mình, một đao.”

Minh Nguyệt Tâm bỗng cười nhạt, nói: “Rất tốt, quá tốt rồi.”

Lời của câu nói này thật khó khiến người khác hiểu, nụ cười nhạt của nàng cũng rất kì lạ, Phó Hồng Tuyết cũng không hiểu, nhưng lại không hỏi.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Đêm nay, ngài có thể yên tâm ngủ một giấc, sáng mai ăn xong bữa sáng, chỉ cần đi vài bước là đến Nghê gia phế viên rồi, nhất định vẫn còn quá đủ thời gian để xem qua trước địa hình ở đó.”

Cao thủ tương tranh, chiếm trước địa lợi, cũng là một mấu chốt quan trọng quyết định thắng bại.

Minh Nguyệt Tâm nói tiếp: “Đỗ Lôi là người thế nào, ngài cũng đã quan sát rất kĩ rồi nhưng hắn hoàn toàn không hiểu gì về ngài.”

Có thể biết rõ đối phương, đương nhiên so với chiếm trước địa lợi càng quan trọng.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Vì thế cuộc chiến này ngài thực chất đã chiếm hết lợi thế, đến lúc đó, chỉ cần một nhát đao của ngài, trên Giang Hồ Danh Nhân bảng, sẽ chỉ còn lại mười hai cái tên, dù cho ngài không hoàn toàn thích giết người thì đây cũng nên coi là một chuyện rất vui!”

Nàng đột nhiên lại cười lạnh rồi lớn tiếng hỏi tiếp: “Nhưng còn Yến Nam Phi thì sao? Ngài có nghĩ đến chàng không?”

Phó Hồng Tuyết đứng đưng nói: “Người phải đi quyết đấu, không hề là hần.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng người phải chết lại nhất định là chàng!”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Nhất định?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Khổng Tước và Ngón Cái hiện tại nhất định đã biết nơi chàng đang trú ẩn, chỉ cần ngài bước vào Nghê gia phế viên, bọn chúng sẽ lập tức xông vào căn phòng này.”

Tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết lại siết chặt, đường gân xanh trên lưng cánh tay hần tõe ra như hình hoa.

Minh Nguyệt Tâm lạnh lùng chăm chú nhìn hần nói tiếp: “Có thể trước đây ngài đã từng cứu mạng của chàng, nhưng lần này nếu như không có ngài, ngược lại chàng sống được lâu hơn một chút.”

Gân xanh trên lưng cánh tay Phó Hồng Tuyết càng lòi ra, đột nhiên hỏi một câu không nên hỏi: “Cô thật sự quan tâm hần?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Tất nhiên.”

Nàng đến nghĩ cũng không nghĩ lập tức trả lời ngay câu hỏi, trả lời một cách rất thản nhiên.

Người vừa rời đồ cả thìa thuốc giải cứu mạng vào tay áo tiểu cô nương kia hình như chẳng có quan hệ gì với nàng.

Phó Hồng Tuyết không hề nhìn xem cảm xúc biểu lộ trên mặt nàng, dù cho hần muốn nhìn cũng nhìn không thấy.

Trên mặt nàng vẫn đang đeo cái mặt nạ mà lúc nào cũng toét miệng cười.

Núp sau cái mặt nạ này, rốt cuộc là một người con gái như thế nào?

Lại qua một hồi lâu, Phó Hồng Tuyết mới chậm chậm hỏi: “Lẽ nào ta không nên đi?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Ngài đương nhiên nên đi.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Nhưng...”

Minh Nguyệt Tâm ngắt lời hần, nói: “Nhưng trong khi ngài vẫn còn chưa đi, thì trước hãy nên đưa chàng đến một nơi an toàn đã.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Nơi nào an toàn?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Khổng Tước sơn trang!”

ám khí mà trên thế gian tuyệt chưa có bất kì ai có thể thoát được.

ánh hào quang mà đến cầu vòng cũng không đẹp và rực rỡ bằng.

Phó Hồng Tuyết khẽ thở dài nói: “Cô đã nói Khổng Tước Linh đã không còn ở Khổng Tước sơn trang nữa!..”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Không sai.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Như thế, Khổng Tước sơn trang bây giờ còn có gì nữa?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Vẫn còn Thu Thủy Thanh.”

Một người cao lớn trầm lặng.

Một cái tên hiển hách.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Hắn tuy luôn rất cố chấp, nhưng là người mà ngài gửi đến hẳn chắc chắn sẽ không cự tuyệt!”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Hả?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Bởi vì hắn mắc nợ ngài!”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Mắc nợ gì ta?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Nợ ngài một cái mạng.”

Nàng không để cho Phó Hồng Tuyết phủ nhận, lại nói tiếp: “Ngài tuy rất ít khi cứu người nhưng lại từng cứu hắn, hơn nữa lại cứu hắn những hai lần, một lần giữa dòng Vị Thủy, một lần trên núi Thái Sơn.”

Phó Hồng Tuyết không thể phủ nhận, bởi vì những cái mà nàng biết thực sự là quá nhiều.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Bây giờ hắn đã là trang chủ của Khổng Tước sơn trang, hắn đã có quá đủ khả năng để trả nợ”

Phó Hồng Tuyết nói: “Nhưng hắn đã không còn Khổng Tước Linh nữa.”

Khổng Tước Linh nếu như không còn, Khổng Tước sơn trang cũng sẽ lập tức theo đó mà bị xâm phạm.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Mọi người luôn cho rằng cơ nghiệp của Khổng Tước sơn trang hoàn toàn là được xây dựng trên Khổng Tước Linh, nhưng đến bây giờ thì mọi người mới biết Thu Thủy Thanh con người này so với Khổng Tước Linh còn càng đáng sợ hơn nhiều.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Tại sao?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Khổng Tước Linh đã rơi tay vào người ngoài họ, tin này lưu truyền trong giang hồ rất nhanh, kẻ thù của Khổng Tước sơn trang lại rất nhiều, hai năm nay chí ít đã có sáu toán người tấn công Khổng Tước sơn trang.”

Nàng chậm chậm nói tiếp: “Sáu toán người này tổng cộng có bảy mươi chín người, mỗi người đều là một cao thủ.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Kết quả ra sao?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Bảy mươi chín cao thủ này vừa mới vào Khổng Tước sơn trang liền giống như trầm tích dưới đáy biển sâu, đến một chút tin tức cũng không có.”

Phó Hồng Tuyết ngậm miệng.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Toàn người sau cùng ra đi từ tết Trùng Dương năm ngoái, và kể từ sau lần đó trong giang hồ không ai còn dám bước vào Khổng Tước sơn trang một bước.”

Phó Hồng Tuyết vẫn ngậm miệng.

Minh Nguyệt Tâm dùng khoeo mắt liếc nhìn hắn, lại nói: “Khổng Tước sơn trang cách nơi này không hề xa, nếu chúng ta đánh một cỗ xe ngựa nhanh mà đi thì khoảng trước trưa mai nhất định có thể đánh xe quay lại kịp.”

Phó Hồng Tuyết chẳng đồng ý cũng chẳng từ chối, qua một hồi lâu bỗng hỏi: “Không sợ bọn chúng chặn đường à?”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Trong giang hồ có ai có thể chặn nổi ngài?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Chí ít cũng có một người.”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Ai?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Khổng Tước mà đang giữ Khổng Tước Linh.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Hắn chắc chắn không dám ra tay đâu.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Tại sao?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Khổng Tước tuy là ám khí thiên hạ vô song nhưng tên này không phải là cao thủ thiên hạ vô song, hắn sợ thanh đao của ngài nhanh hơn hắn xuất thủ!”

Bất luận là loại ám khí đáng sợ đến đâu, nếu như không thể xuất thủ cũng bất quá chỉ là cục sắt bỏ đi mà thôi.

Phó Hồng Tuyết lại ngậm miệng.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nếu như ngài thật sự không muốn để chàng chết trong tay kẻ khác thì bây giờ nên đưa chúng tôi đi.”

Phó Hồng Tuyết cuối cùng cũng hạ quyết tâm: “Ta có thể đưa các người đi, nhưng lại có một câu muốn hỏi cô.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Ngài cứ hỏi.”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng hỏi: “Cô nếu như thật sự quan tâm hắn tại sao lại phải đổ thuốc giải của hắn vào trong ống tay áo người khác?”

Hỏi xong câu đó hắn không hề ngoảnh đầu lại mà bước đi ra, dường như đã sớm xác định trước là câu hỏi này Minh Nguyệt Tâm không có cách nào trả lời.

Minh Nguyệt Tâm quả nhiên sững lại.

Nàng thật sự không thể trả lời, cũng không muốn trả lời.

Nàng chỉ có thể giương mắt nhìn Phó Hồng Tuyết bước ra, hắn bước đi tuy rất chậm nhưng lại không hề dừng lại.

Một khi hắn đã bắt đầu bước đi, thì hắn sẽ tuyệt không dừng lại.

Nắng chiều nhạt dần trông mờ như ánh trăng.

Ánh nắng nhạt đang chiếu vào khuôn mặt của Yến Nam Phi.

Gió từ núi xa thổi tới mang theo mùi hương tinh khiết của lá cây, từ chỗ Minh Nguyệt Tâm đang đứng nhìn ra có thể nhìn thấy ngọn núi xa xanh biếc.

Nhưng nàng lại đang nhìn Yến Nam Phi.

Một Yến Nam Phi đã trúng độc rất nặng hoàn toàn hôn mê bất tỉnh lại cũng có thể mở mắt nhìn nàng.

Nàng lại còn không một chút kinh ngạc.

Yến Nam Phi bỗng nhiên cười cười nói: “Ta đã nói rồi, ta đã sớm nói qua rồi, muốn lừa hắn không phải là dễ.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Thiếp cũng biết là không dễ, nhưng thiếp nhất định phải thử xem.”

Yến Nam Phi hỏi: “Bây giờ thì nàng đã thử qua rồi chứ?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Thiếp đã thử qua.”

Yến Nam Phi hỏi: “Nàng cảm thấy thế nào?”

Minh Nguyệt Tâm khẽ thở dài, cười khổ sở nói: “Thiếp chỉ cảm thấy muốn lừa được hắn thực sự là rất không dễ dàng.”

Yến Nam Phi nói: “Nhưng ta lại vẫn muốn thử nữa!”

Mắt Minh Nguyệt Tâm sáng lên, mắt của Yến Nam Phi cũng đang phát sáng.

Bọn họ sao lại muốn lừa gạt Phó Hồng Tuyết?

Mục đích của bọn họ là gì?

Chiều tàn.

Phó Hồng Tuyết trong buổi chiều đó.

Chiều tàn, chỉ có một mình hắn, trong trời đất này dường như chỉ còn lại mỗi mình hắn.

Hắn vốn luôn hoàn toàn cô độc.

o0o